

DE GELIJKENIS VAN DE BARMHARTIGE SAMARITAAN

Lukas 10 : 25-37

Kern:

“Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf” (de tekst die de kinderen voor vandaag moeten leren).

Opmerking vooraf:

Voor de jongere kinderen is het gesprek tussen de Heere Jezus en de wetgeleerde te moeilijk (vs. 25-29). Beter is het om eerst het verhaal te vertellen en daarna op de betekenis in te gaan.

Indeling:

Inleiding

De reiziger overvallen

Een priester komt voorbij

Een Leviet passeert

Een Samaritaan helpt

Afsluiting

Inleiding:

Toen de Heere Jezus op aarde was, heeft Hij de mensen vaak een verhaal verteld. Een verhaal over een boer of over een herder of over een visser. Hoe noemen we zo'n verhaal met een moeilijk woord? Juist, dat noemen we een gelijkenis. Wie weet een gelijkenis?

Een gelijkenis lijkt een gewoon verhaal dat over gewone mensen of dieren gaat.

Maar... dat is het toch niet.

Een gelijkenis is altijd een verhaal met een geheim erin. Het verhaal, de gelijkenis betekent iets. Je kunt er iets van leren. Daarom moet je altijd heel goed luisteren naar zo'n verhaal. Vandaag gaan we ook luisteren naar een gelijkenis. Het is een verhaal dat de Heere Jezus Zelf eens vertelde aan de mensen om Hem heen.

Vertelling:

Het is een stille, eenzame weg, de weg van Jeruzalem naar Jericho. Aan weerskanten van de weg zijn rotsen, soms laag, dan weer hoog. Huizen staan hier niet. Niemand wil in deze woeste, eenzame streek wonen.

Niemand? Nou, er zwerven wel bendes rond. Rovers en moordenaars. Zij overvallen soms de eenzame reizigers en pakken hen dan alles af. In de holen van de rotsen kunnen ze zich altijd goed verstoppen. Vaak reizen de mensen dan ook met elkaar. Wanneer je samen bent, kun je elkaar helpen. Maar dat lukt niet altijd. Soms moet je wel alleen reizen.

Kijk, daar loopt iemand alleen over de weg. Hij stapt flink

door. Hoe eerder hij thuis is, hoe beter. Maar opeens...

Plotseling springen er mannen voor hem op de weg.

"Geef hier je geld en alles wat je hebt!"

Nog voor de man iets kan zeggen, heeft hij al een paar rake klappen te pakken. Hij valt op de grond. De rovers pakken hem alles af. Zelfs zijn kleren rukken ze van zijn lijf. Halfdood laten ze hem liggen. Een paar minuten later zijn ze tussen de rotsen verdwenen. Daar ligt de gewonde man. Hij probeert overeind te komen. Hij moet toch verder? Maar hij is zo zwaargewond. Hij kan niet gaan staan, kreunend van pijn blijft hij liggen. De zon brandt, het is warm. En hij heeft niet alleen erge pijn, hij krijgt ook vreselijke dorst. Kwam er nu maar iemand voorbij die hem zou kunnen helpen.

Wacht, hoort hij daar voetstappen? Komt er iemand aan?

Ja hoor! De gewonde man wordt blij als hij ziet wie er aankomt. Die man in zijn mooie witte kleren is een priester, een knecht van God. Hij heeft zijn werk gedaan in de tempel en is nu op weg naar huis. Een priester! Die zal hem zeker helpen!

Maar... hij vergist zich.

De priester ziet hem wel, maar hij gaat gauw aan de andere kant van de weg lopen. Hij draait zijn hoofd een beetje om en doet net of hij de zwaargewonde man niet ziet. Hij laat hem liggen en loopt vlug door. Het is hier veel te gevaarlijk, denkt hij. Ik moet hier zo snel mogelijk vandaan.

Wat een verdriet voor die gewonde man. Zal hij hier, langs de kant van de weg, moeten sterven van dorst?

Het is een poosje later. Weer klinken er voetstappen.

Weer komt er iemand aan. Zal het deze keer wel iemand zijn die hem wil helpen? Ja, vast wel, want het is een Leviet. Een Leviet is een knecht van de priester. Een Leviet helpt de priester bij het werk in de tempel, het huis van God. Iemand die altijd gewend is te helpen, zal hem toch ook wel de helpende hand toesteken?

"Help", roept hij zachtjes, "help, help me alsjeblieft."

Maar... nee. Hij vergist zich weer. De Leviet gaat ook al aan de andere kant van de weg lopen. Hij doet net of er helemaal geen gewonde man is. Vlug loopt hij voorbij en hij helpt hem niet!

Heel verdrietig blijft de arme man liggen. O, wat heeft hij een pijn. En het wordt steeds erger. Als een priester en een Leviet hem al niet willen helpen, wie zou hem dan wel willen helpen? De tijd gaat voorbij. De man kreunt. Heeft dan niemand medelijden met hem? Dan zal hij hier moeten sterven.

Maar hoor eens... Er komt toch weer iemand aan. Het

zijn geen voetstappen, het is het zachte getrappel van een ezel. En er ziet iemand op de ezel, een man. Zal hij, misschien, willen helpen?

O nee, hij ziet het al. Die man zal hem vast niet helpen, Hij is een Samaritaan. En de Samaritanen zijn een ander volk, daar hebben ze altijd ruzie mee. Dat zijn vijanden. Joden en Samaritanen kijken elkaar nooit aan. Ze willen niet eens met elkaar praten. Nee, hij zal hem zeker niet helpen. Misschien lacht hij hem wel uit en zegt hij: "Net goed dat je hier ligt." Weet je wat? Hij doet zijn ogen dicht en blijft heel stil liggen. Misschien ziet de Samaritaan hem niet. Maar wat hoort hij nu...? De Samaritaan laat zijn ezel stilstaan, hij stapt af en loopt naar de man toe. "Ach arme man", zegt hij dan. "Wat is er met jou gebeurd? Hebben de rovers je zo te pakken gehad? Wacht maar, ik zal je wel helpen. Je zult wel dorst hebben." Hij pakt een kruikje water en geeft de man te drinken. Dan maakt hij voorzichtig zijn wonden schoon en doet er wat olie op. Dat verzacht de pijn. Hij verbindt de wonden en voorzichtig probeert hij de man op zijn ezel te tillen. Zelf gaat hij ernaast lopen en houdt de man goed vast. Zo gaan ze, stap voor stap, langs de gevaarlijke weg. De Samaritaan denkt er niet eens aan dat ze vijanden van elkaar zijn, dat Joden en Samaritanen altijd ruzie hebben.

Hij denkt alleen maar: die arme man is gewond en ik moet hem helpen, want ik heb hem gevonden. Zo komen ze bij een herberg aan. Een herberg is een groot huis met veel kamers. Je kunt er eten en ook slapen, maar dat kost wel geld. In de herberg legt de Samaritaan de gewonde man op bed. Hij verzorgt hem en geeft hem eten en drinken. Maar de volgende dag moet hij verder. Voordat hij op reis gaat, vraagt hij aan de baas van de herberg: "Wilt u verder voor hem zorgen? Hier heeft u geld en als het meer kost, betaal ik dat de volgende keer."

Dit is het verhaal dat de Heere Jezus eens vertelde. Toen hij klaar was, vroeg Hij: "Wie van de drie heeft nu gedaan wat God van ons vraagt? De priester, de Leviet of de Samaritaan? Wie was de naaste van de gewonde man?" Dat wisten de mensen wel en jullie weten dat vast ook wel. Wie? "Nou", zei de Heere Jezus, "dan moeten jullie net zo doen."

Afsluiting:

Misschien kunt u in een gesprekje nog even op het 'geheim' van deze gelijkenis ingaan. Onze naaste liefhebben.

Wie is dat voor ons? Voor wie moeten wij een

naaste zijn? Willen wij ook een naaste zijn voor vreemdelingen?
Helpen wij die ook? Of helpen we alleen onze eigen
vriendjes? Het is niet eenvoudig een naaste te zijn,
maar ook hierbij wil de Heere Jezus ons helpen, want
ook hierin is Hij ons voorgegaan.